

ĐẠI-ĐẠO-TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ
TÒA-THÁNH TÂY-NINH

ĐẠO PHÁP VÔ BIÊN

TÀI LIỆU SƯU TẦM 2016
hai • không • một • sáu

Ebook được làm theo ẤN-BẢN phổ biến trên Website của **DAOCAODAI.INFO**. Mọi góp ý, đề nghị thay đổi, sửa chữa những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi email vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **BAN TỐC KÝ TÒA-THÁNH TÂY-NINH**,
BAN PHỤ TRÁCH KINH SÁCH WEBSITE DAOCAODAI.INFO đã
bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh
máy, in ấn ngô hầu **GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi,
lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ
tiếp nối mai sau.

California, 14/06/2016

Tâm Nguyên

Lời Thuyết Đạo
của **ĐỨC HỘ PHÁP**

ĐẠO PHÁP VÔ BIÊN

Tài-liệu do **Ban Tốc-Ký**
Tòa-Thánh Tây-Ninh ghi chép và sưu-tập.

ĐẠO PHÁP VÔ BIÊN

MỤC LỤC

■	VĂN THƯ của ĐỨC THƯỢNG-SANH.....	7
■	LỜI TỰA	9
■	LỜI TRẦN THUYẾT	11
■	LỜI CHÚ CỦA NGƯỜI SOẠN	13
01	KHAI NGUỒN VÀ CHUYỂN THẾ	17
02	LUẬT THIÊN ĐÌỀU TRỊ THẾ.....	23
03	ĐẠO LÀ SỰ SỐNG TRONG CÀN KHÔN VÔ TRỤ.....	29
04	KHUÔN LUẬT TẠO ĐOAN.....	33
05	LUẬT PHÁP & QUYỀN HÀNH ĐÌỀU KHIỂN CÀN KHÔN VÔ TRỤ.....	37
06	SỰ ĐÌỀU HÒA CÀN KHÔN VÔ TRỤ.....	45
07	BA SẮC DÂN ĐƯỢC HƯỞNG HỒNG ÂN ĐỨC CHÍ TÔN	51
08	NGÀY XUÂN LÀ NGÀY PHỤC SINH CỦA VẬN VẬT.....	57
09	SỰ KHÓ KHĂN CỦA ĐẠO TÂM.....	59

ĐẠO PHÁP VÔ BIÊN

VĂN THƯ của ĐỨC THƯỢNG-SANH

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ

Tú Thập Ngũ Niên

TÒA THÁNH TÂY NINH

HIỆP THIÊN ĐÀI

V/P: THƯỢNG SANH

Số: 121 / TS

THƯỢNG SANH

CHUỐNG QUẢN HIỆP THIÊN ĐÀI

Kính Gởi: Hiền Huynh HIẾN PHÁP CHUỐNG
QUẢN BỘ PHÁP CHÁNH

Tham chiếu: Quý Thánh Thơ số 15/ DS ngày
12-6-1970

Kính Hiền Huynh,

Theo đề nghị của Hiền Huynh tôi chấp nhận cho Ban Đạo Sứ xuất bản để phổ biến những bài Thuyết Đạo tại Tòa Thánh của ĐỨC HỘ PHÁP từ năm 1946 đến năm 1955.

Những bài giảng được chọn để ấn hành phải có sự kiểm duyệt của Ban Kiểm Duyệt Kinh Sách.

Nay Kính

Tòa Thánh, ngày 14 tháng 5 Canh Tuất

(dl 17-6-1970)

THƯỢNG SANH

(ấn ký)

ĐẠO PHÁP VÔ BIÊN

LỜI TỰA

NHỮNG BÀI THUYẾT-ĐẠO TRONG QUYẾN SÁCH NÀY LÀ LỜI VÀNG NGỌC CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP, một vị Giáo-Chủ của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ, một bậc Vĩ-Nhân của thế hệ; nên một Ủy-Ban sưu tầm và biên tập thành lập có Đức THUỢNG-SANH chấp thuận, để xúc tiến việc sưu tầm biên tập và ấn hành các bài Thuyết-Đạo ấy. Nay cuộc sưu tầm và biên tập đã có kết quả mỹ mãn, nên Ủy-Ban đem ra ấn hành cho toàn đạo được lánh hội lời vàng ngọc nói trên.

Trong Ban Đạo-Sử của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ đã có sẵn một thư viện tàng trữ các loại kinh sách cổ kim đông tây cho các nhà khảo cứu và toàn Đạo có thêm tài liệu, những quyển “*Lời Thuyết Đạo*” của Đức HỘ-PHÁP sẽ lưu trữ vào Thư-Viện này để chư độc giả đến xem.

Đức HỘ-PHÁP là một trong các vị tiền bối khai sáng nền Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ, đã thực hiện trước hết chủ thuyết Tam-Lập: “*Lập Đức, Lập Công, Lập Ngôn*”.

Về lập đức: thì Đức Ngài là người đầu tiên đã nghe theo tiếng gọi Thiêng-Liêng mà khai sáng mối Đạo cho toàn sanh chúng được chung hưởng hồng ân của ĐỨC-CHÍ-TÔN (NGỌC-- HOÀNG -THƯỢNG- ĐẾ).

Về lập công: thì Đức Ngài vừa lập đức vừa lập công trong việc khai sáng. Từ cái không làm ra cái có, bắt gió nắn hình tạo thành một đại nghiệp Đạo ở cõi thế này.

Nếu Ngài không phải là một Đại-Đức thì làm sao thành công được?!

Về lập ngôn: thì Đức Ngài lưu lại lời vàng tiếng ngọc trong các bài Thuyết-Đạo mà chúng ta đang thuởng thức và còn nhiều lời giáo huấn cao siêu khác nữa mà chư quý độc giả và toàn Đạo nên lưu ý.

Nhơn danh Hiển -Pháp Hiệp-Thiên-Đài kiêm Trưởng Ban Đạo Sứ, tôi xin trân trọng giới thiệu cùng quý độc giả bốn phương quyển sách quý giá này đáng được lưu niệm mãi mãi.

Trân trọng kính chào.

Hiển-Pháp TRƯỞNG HỮU ĐỨC.

LỜI TRÂN THUYẾT

MỖI LẦN LY LOẠN LÀ MỖI LẦN THỦ TỊCH BỊ LÀM MÔI CHO BINH LỬA. NHÌN VÀO LỊCH SỬ: những vụ “*Phân-Thư*”, những vụ chiếm đoạt thủ tịch đã xảy ra như một hệ luận trước những biến cố. Tình trạng này đã kéo dài qua các thời đại, ấy là biện pháp của những kẻ mạnh nhắm vào mục đích thực hiện chính sách ngu dân và đồng hóa triệt để.

Những kinh nghiệm đau thương ấy là nguyên nhân thúc đẩy chúng tôi cố gắng thực hiện công việc sưu tập những tài liệu này.

Chúng tôi nghĩ rằng: “*Nếu tài liệu kinh sách chỉ được tập trung tàng trữ vào một chỗ, tránh sao cho khỏi bị hủy diệt khi kẻ cường quyền đến cướp phá*”. Do đó chúng tôi quyết định quay ra nhiều bản để gởi đến, và ký thác vào những tâm hồn trung kiên với Đạo, những người dám chết để bảo tồn những tiếng nói của Đấng thay Trời dạy Đạo.

Nếu một may thay thời cuộc lại biến thiên, có thể các cuộc phản thư lại tái diễn, thì thiết tưởng trong số tài liệu này vẫn còn có nhiều người nhiệt tâm gìn giữ được vẹn toàn

Đây không phải là việc làm của một cá nhân hay một đoàn thể, nhưng là sự đóng góp chung của những người vô danh nguyện đem hết năng lực của mình để phụng sự cho lý tưởng bảo tồn truyền thống giáo lý của Đạo. Trong

khi quyển tài liệu này đến tay Quý vị thì cũng đã có người vì quá hăng say trong công việc thực hiện lý tưởng mà đã phải ngã gục vì kiệt sức.

Việc làm của chúng tôi không phải là một ý nghĩ nồng nỗi của một sờm một chiềng, nhưng là một hoài bảo trong suốt thời gian ly loạn. Chúng tôi hăng cầu nguyện ĐỨC CHÍ TÔN và PHẬT MÃU ban bố phước lành sớm gấp dịp may để thực hiện hoài bảo ấy.

Ngày nay chân trời đã rạng tỏ, ý nguyện đã đắc thành

Chúng tôi xin hiến dâng trọn vẹn cho Hội Thánh tất cả những tài liệu mà chúng tôi đã ghi chép, góp nhặt sau bao nhiêu năm theo đuổi mục đích bảo tồn những lời vàng tiếng ngọc của Đức HỘ PHÁP.

Từ đây bản quyền sẽ tùy thuộc hoàn toàn vào Hội Thánh. Kính xin hội Thánh cho kiểm duyệt và ấn hành, để cho mọi người đều được nghe lời dạy dỗ đầy yêu ái của Đức HỘ PHÁP đã dành cho chúng ta trong thời gian Đức Ngài còn tại thế.

Tòa Thánh, ngày 28 tháng 8 năm Bính-Ngo (dl
12-1-1966)

BAN TỐC KÝ

LỜI CHÚ CỦA NGƯỜI SOẠN

KÍNH THƯA: CHỦ HUYNH, TỶ, MUỘI CÙNG CÁC
BẠN ĐỒNG MÔN.

ĐỨC HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC lúc còn
sanh tiền Ngài đã để lại nhiều lời vàng tiếng ngọc dạy dỗ
chúng sanh qua các buổi thuyết Đạo.

Nay kẻ hậu sinh được may duyên học Đạo với Đấng
Thiên Tôn qua các bài Thuyết Đạo từ quyển I đến quyển
VI (từ năm 1946 đến năm 1955 do Hội Thánh Đại Đạo
Tam Kỳ Phổ Độ Tòa Thánh Tây Ninh ấn hành), trong
những bài giảng này, Đức Ngài đã giáo hóa rất nhiều chủ
đề về Đấng Thượng Đế, Tôn Giáo, Nhân Loại... theo dòng
thời gian của từng thời kỳ lịch sử.

Với lòng tôn kính Đức Tôn Sư, con xin được sắp
xếp các bài giảng theo từng chủ đề để con và các bạn đồng
môn dễ dàng sưu khảo trên đường tu học.

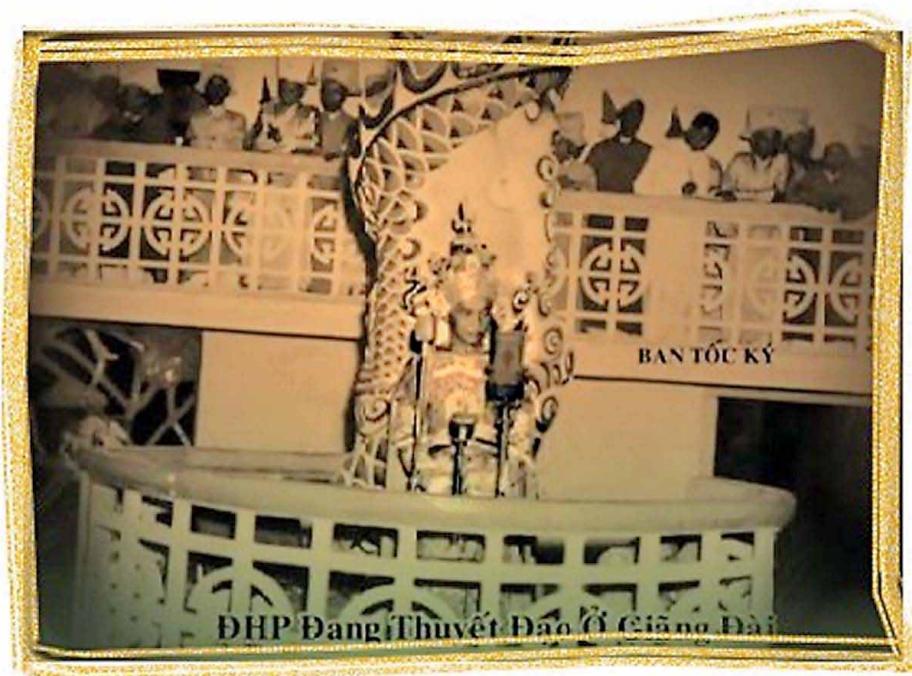
Thành kính cầu nguyện Đức Tôn Sư luôn luôn dẫn
dắt chúng con trên đường phụng sự.

Kính bút

01 KHAI NGUƠN VÀ CHUYỂN THẾ

Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh
Đêm 29 tháng 3 năm Nhâm Thìn – (dl 23.4. 1952)

DÊM NAY BẦN ĐẠO GIẢNG VỀ KHAI NGUƠN VÀ CHUYỂN THẾ. TỪ KHI ĐỨC CHÍ TÔN ĐẾN, Ngài dùng hai tiếng ấy, Ngài nói với con cái của Ngài, mà sự thật ra ngày giờ Ngài đến nghĩa lý trọng yếu hơn hết cũng chỉ là Khai Nguơn và Chuyển Thế.

Bần Đạo đã giảng rằng: Thời kỳ tam chuyển Hạ

Nguơn đã mãn, khởi đầu Tứ Chuyển Thượng Nguơn, Bần Đạo lại có đoán rằng: Mỗi một chuyến là 61 triệu năm, nếu trong 61 triệu năm chia ra làm 3 thì mỗi Nguơn Niên nó phải 20.333.333 năm. (hai chục triệu ba trăm ba mươi ba ngàn, ba trăm ba mươi ba năm).

Tại sao Ngài đến? Tưởng nếu không phải Đức Chí Tôn đến lập giáo thì cái quyền năng Chuyển Thế với Khai Nguơn ấy chưa có một vị Phật nào đủ quyền làm được. Trọng yếu hơn hết hẽ Khai Nguơn Chuyển Thế tức nhiên phải có tạo Tân Dân, hết thảy đều nghe ở trong Đại Học nói hai tiếng Tân Dân ấy, tưởng đâu dễ dàng lầm, mà nó là một điều mắc mỏ hơn hết. Nếu chúng ta mở Đạo Sứ ra mà xem, trong các nền tôn giáo đã lưu lại, về bên nhà Phật của chúng ta thì ta thấy từ tạo Thiên lập Địa dĩ chí tới ngày có loài người chia ra không biết mấy lần Tân Dân.

Tưởng khi hồi lúc ban sơ ấy Đức Chí Tôn đến đặng tạo nhơn hình của chúng ta ra, hồi buổi đó thi phàm xác tục của ta vẫn đơn sơ, nó là con vật, nên hồi Tân Dân buổi đó là một hạng dã nhơn, hạng dã nhơn mà ta đã thấy, giờ phút này chúng ta thấy nòi giống đó còn tồn tại là bọn người Mường, Mán, Mọi ở trên núi đó, chúng ta thấy họ còn lạc hậu giống như dã nhơn nhưng rồi họ còn tiến triển lên nữa, giờ phút này họ tiến triển lên đã khá lắm rồi, không còn dã man như buổi ban sơ kia vậy.

Kế tiếp hạng dã nhơn, người Pháp dịch là Lemuriens (Hắc Chủng) tức là nước Ấn Độ bây giờ, chúng ta đã thấy nó có điều hay hơn hết là vị Manou, Hắc Chủng ban sơ

đến tạo dựng sắc dân ấy là **Đức Brama**, Ngài chẳng phải đến tạo dựng Hắc Chủng mà thôi, mà chính mình Ngài đến, Đức Chí Tôn đã tái kiếp làm Brama đểng giáo Đạo cho loài người.

Từ buổi ấy các sắc dân Hắc Chủng tiến triển lên nữa, chúng ta thấy có giống dân màu da xám xám cũng như thứ dân Cachemire đó vậy (Ấn Độ). Sắc dân đó da của họ có hơi trắng trắng rồi đó, tiến triển lên nữa. Lần này thì **Đức Civa** đến cùng Ngài, họ càng tiến triển lần lén. Họ làm như giống dân gọi là Thánh nhơn đó, nước da của họ xanh, hẽ nước da xanh đến thì **Đức Christna Vishnou** đến. Chúng ta thấy sắc dân ấy, họ hạnh phúc biết bao, bởi chính nhờ cái tiến triển của họ ba bức, thì *Đức Chí Tôn đến với ba danh hiệu khác nhau*, vì thế giờ phút này chúng ta thấy sắc dân Ấn Độ vẫn còn giữ đạo đức về Phật Giáo của họ một cách bền vững chắc chắn và Bần Đạo đứng tại tòa giảng này mà nói rằng: Nếu có sắc dân nào có phương pháp bảo thủ loài người thật vững chắc, Bần Đạo dám quả quyết rằng: Duy chỉ có dân Ấn Độ mà thôi.

Kế tiếp nữa, kế dân Thánh nhơn ấy thì ta lại thấy Tân Dân Xích Nhân, tức nhiên sắc dân Atlantéen, cái sắc dân Xích Nhân ấy, chúng ta còn thấy lưu tích lại là nước Egypte và tất cả các sắc dân ở bên thế giới mới cả toàn cầu kêu họ là Peau Rouge, sắc dân da đỏ, người ta lầm tưởng rằng dân đó giống như dân Ấn Độ. Dân Xích Chủng vì nước da họ đỏ tương tự như người Ấn nên họ kêu là Indien. Sắc dân Xích Chủng là sắc dân Atlantéen, sắc dân Atlantéen họ làm chúa nhơn loại một thời.

Bần Đạo nói rằng họ đã thâu được một nền văn minh quá cao siêu, quá huyền bí nhưng lại có một điều họ đã lãnh sứ mạng nơi Đức Chí Tôn làm đàn anh dùu dắt các chủng tộc lạc hậu hay là tạo dựng hạnh phúc cho các sắc dân lạc hậu, họ không làm. Trái ngược lại họ dùng cái cường lực, dùng văn minh cao trọng của họ đó, họ lệ thuộc các sắc dân lạc hậu, họ buộc các sắc dân lạc hậu ấy làm nô lệ cho họ. Vì cớ cho nên họ đã bị biếm, đã chẳng phải bị biếm mà thôi, mà còn bị Thiên Đài tiêu diệt cả quốc thể của họ, tức nhiên toàn thể sắc dân Atlantéen đã bị Hồng Thủy Trận kêu là *<Le Déluge>* tiêu diệt cả địa giới của họ, hoàng triều của họ thành ra cái biển Đại Tây Dương kêu là Ocean Atlantique bây giờ.

Qua sắc dân Xích Chửng ấy, tới sắc dân Huỳnh Chửng là sắc dân chúng ta đang ở trong nòi giống ấy, trong Đạo Sứ gọi là '*Touranien*.' Huỳnh Chửng cũng vậy, cũng lãnh sứ mạng dùu dắt các sắc dân lạc hậu nên họ mới khôn ngoan, bởi chính mình họ là sắc dân đến bảo tồn trí thức tinh thần nhơn loại, làm anh dùu dắt đàn em, tức nhiên làm môi giới đặng giáo hóa nhơn loại, họ không làm, cũng tấn tuồng cũ ấy, cũng như dân Xích Chửng kia vậy, cũng lệ thuộc các sắc dân lạc hậu, cũng giết chóc, cũng dùng cường lực đặng tiêu diệt các sắc dân lạc hậu, làm chúa hay làm bá chủ của nhơn loại. Vì cớ cho nên họ đã bị Thiên Đài.

Hại thay buổi ấy cái văn minh đã đạt đến một mức cao trọng, trận giặc cuối cùng làm cho họ tiêu diệt là Phong Thần Bảng đạt đến mức văn minh tối yếu, tối trọng đến

Phụng Thần Bảng là cùng. Rồi do nơi họ, do nòi Huỳnh Chủng mới sản xuất ra **Bạch Chủng** gọi là Aryens. Bạch Chủng giờ phút này đang làm chúa thiêng hạ vì văn minh của họ đến mức cao thượng, cũng như các chủng tộc kia vậy, đã đạt đến một nền văn minh khoa học tối yếu, tối trọng, huyền vi vô biên. Chúng ta giở lịch sử ra xem nhận thấy nhơn loại đã tạo từ trước, họ đã đạt được giống tương tự nhau không xa không gần, bất quá đổi thay chút đỉnh, nhưng mà cũng trong một khuôn khổ mà thôi.

Hại thay cũng vậy nữa, cũng ý tài lực mạnh mẽ nương nới cái quyền lực khoa học ấy mà lệ thuộc nhơn loại trên mặt địa cầu này. Họ cũng bị Thiên Đài và đang bị Thiên Đài đẩy, mà hổ sắc dân ấy tiêu diệt phải có sắc dân mới, tức nhên sắc dân Thần Thông Nhơn, sắc dân mà Đức Chí Tôn nói rằng:

*Chừng nào đất dậy Trời thay xác,
Chư Phật, Thánh, Tiên xuống ở trần.*

Lẫn lộn mình với hình thể của các Đấng kia, chư Thần, Thánh, Tiên, Phật đến thế này, vậy Đức Chí Tôn đến thế này. Đức Chí Tôn đến tạo Tân Dân kỳ này, cốt yếu tạo hình thể cho các sắc dân mới. Chư Thần, Thánh, Tiên, Phật đến cùng ta, đến đặng tạo dựng nơi mặt địa cầu này, đến đặng tạo dựng tinh thần và hình thể nhơn loại trở lại như Thánh Ý của Đức Chí Tôn đã định.

Vì cớ cho nên chính mình Ngài đến đặng Khai Nguồn và chính mình Ngài đến đặng tạo Tân Dân ấy, không phải quyền năng của Ngài thì không có vị Phật nào làm đặng. Vì cớ cho nên Đức Chí Tôn đến

cùng ta là lẽ ấy.

■ THUYẾT ĐẠO QUỐC / TR25

02 LUẬT THIÊN ĐIỀU TRỊ THẾ.

*Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh. Đêm 24 tháng Chạp năm
Đinh Hợi (1948). Lễ Đưa Chu Thần, Thánh, Tiên, Phật Triều Thiên.*

THỎN MỎN MÀ NGÀY NAY LÀ NGÀY 23 THÁNG
CHẠP NĂM ĐINH HỢI, ĐÂY TÍNH LẠI TỪ NGÀY
Bần Đạo về nước đến nay được 17 tháng, được ăn
hai cái Tết của quê hương sau 5 năm bị đỗ lưu nơi hải ngoại.

Bần Đạo đã thấy toàn Thánh Thể của Đức Chí Tôn
nam nữ cũng thế, từ nhỏ tới lớn đã trụ cả đức tin, làm cho
Thánh Thể Đức Chí Tôn ngày càng thêm đẹp đẽ. Riêng
về Bần Đạo để lời nói cùng toàn cả chức sắc Thiên Phong,
Bần Đạo xin để lời cảm ơn các cơ quan đương nhiên trong
nền Chánh Trị Đạo, đã giúp hay cho Đạo trong thời gian
ngắn ngủi, đã phục hồi được cái khuôn khổ chơn truyền.
Tưởng thật ra từ 17 tháng nay, Hội Thánh làm việc nhiều
lắm, cả con cái của Chí Tôn hao biết bao nhiêu tâm não,
thi hài để tô điểm nên chơn giáo Chí Tôn thêm cao trọng,
Bần Đạo xin cúi đầu để lời cảm ơn toàn cả con cái Đức
Chí Tôn.

Luôn dịp Bần Đạo cầu chúc tân niên này, cả con cái
của Chí Tôn nam nữ, Thánh Thể của Người được tráng
kiện tinh thần và hình thể, hưởng được hạnh phúc đặc

biệt của Chí Tôn chan rưới và lướt qua hối khǎo đảo truân chuyên, có lẽ buổi hạnh phúc an ninh của cả quốc dân chỉ sẽ đến trong chốc lát đây mà thôi, vì dân tộc Việt Nam phải còn truân chuyên nhiều nữa.

Bảy ngày nghỉ cúng, chúng ta thành tâm cầu nguyện Chí Tôn cùng Thần, Thánh, Tiên, Phật. Bần Đạo quả quyết trong năm nầy, nếu như tinh thần Bần Đạo không lâm thì nòi giống Việt Nam chúng ta sẽ được đặc ân là độc lập tự do cho tổ quốc, độc lập trên pháp lý quốc tế đó vây. Nhưng muốn cho thực hiện được thực tế, có lẽ cuộc tranh đấu của dân tộc Việt Nam còn dài.

Luôn dịp Bần Đạo giải nghĩa tại sao phong tục nhà Nam gọi theo Đạo Phật là đưa Ông Táo về Trời, chớ thật sự là đưa chư Thần, Thánh, Tiên, Phật về Triều Thiên, tinh thần từ trước vẫn vậy.

Chơn truyền buổi Đức Chí Tôn tạo Càn khôn thế giải, Ngài nắm Thập Thiên Can, Thập Nhị Địa Chi trong tay, để định pháp chánh Càn khôn vũ trụ. Trong thời buổi định pháp chánh ấn định vào khoảng từ ngày 23 đến 30 sáng mồng 1 họp tại Ngọc Hư Cung **đặng định luật giới hạn vi diệu cho trái địa cầu, chạy theo khuôn khổ hữu định trong năm cho chí tân niên là 12 giờ đêm 30 khởi điểm 1 giờ sáng ngày mùng 1 tháng giêng năm sau.**

Luật Thiên Đàiu trị thế, trị nơi địa cầu này là hình luật Thiêng Liêng, là ngày giờ nầy noi Ngọc Hư Cung kiểm soát định tội phước đó vây. Càn khôn vũ trụ đều có đại hội lập luật trong một năm giáp vòng bửu giới. Nếu trái

địa cầu nào chưa được êm đềm, luật Thiên Điều thay đổi khác mỗi năm, chiếu theo tần hóa và tâm lý của nhơn sanh.

Nơi Ngọc Hư Cung định Pháp Chánh cũng như trong Càn khôn vũ trụ là 12 tháng một niên, 12 niên một giáp, 120 năm một thế kỷ (tất cả đều cho rằng 100 năm là một thế kỷ như vậy không đúng) 1.200 là một giáp.

Mỗi phen đáo đến sở hành ngày giờ ấy, có **Hội Giá**c **Tiên** là thường tại, từ thủ đến giờ chúng ta chưa nghe nói, vì **một ngàn hai trăm năm có một vị** Giáo Chủ giáng thế chỉnh Đạo, bảo thủ tinh thần đạo đức của loài người. Cứ độ 1.200 năm có xuất hiện một nền tôn giáo để hóa chuyển thay đổi, tính lại địa cầu chúng ta từ buổi phôi thay có vạn linh nơi mặt thế đến nay được ba Chuyển. Nay qua Hạ nguồn tam Chuyển, khởi đầu Thượng nguồn tứ Chuyển chẳng khác gì đêm 30 sáng mùng 1 Tết của chúng ta vậy.

Tới mức giữa không gian thì nhơn loại tới hối khổ não dù điều, người ta nói là tận thế, cái thuyết ấy không có dấu, nếu chúng ta dùng lời đặng nói chẳng qua là một giáp đó thôi, tức nhiên là một nền văn minh tôn giáo chớ không phải tận thế. Kiếp số địa cầu này còn vĩnh cửu, chỉ thay đổi hình thể, vạn loại mà thôi, nó vẫn còn tăng tiến mãi.

Chúng ta đã thấy qua chừng 100 năm trước, văn minh con người không đạt đến mức hiện tượng như bây giờ. Cơ tiến bộ tinh thần vật chất dữ dội nhứt là trong vòng 50 năm sau. Theo đó mà tính lại coi trong 500 năm nữa, nhơn loại sẽ ra sao?

Phật Giáo nói: Qua sắc dân da trắng, tinh thần vi
chủ tới sắc dân Thần Thông Nhơn, qua khỏi dân Thần
Thông thì có sắc dân Chí Linh, lúc đó người là Thần,
Thánh, Tiên, Phật tại thế. Như vậy còn hai sắc dân nữa
cho 500 năm sau.

Mỗi sắc dân vi chủ một nguồn niên, kể hai sắc dân
nữa chưa xuất hiện, ta cũng kể là 30.000 năm nữa đời sẽ
thay đổi khác hơn. **Nhơn vật và địa cầu cứ tăng tiến mãi**
trên con đường tận thiện tận mỹ, vật xinh người đẹp,
vật bỗng đến khôn, người khôn đến chí linh, đến
ngày cùng chót toàn là Thần, Thánh, Tiên, Phật xuống
ở cõi trần này. Lời Chí Tôn tiên tri và quyết định hẵn hời:

*'Chừng nào đất dậy Trời thay xác,
Chư Phật Thánh Tiên xuống ở trần.'*

Ta lấy lớn suy nhỏ, lấy nhỏ so lớn, Càn khôn tiến
triển thế nào? Bần Đạo ước mong Càn khôn vũ trụ phát
triển cách nào trong mỗi Nguồn niêm Thánh Thể của Đức
Chí Tôn tăng tiến theo luật định Thiên Diêu, phải đi theo
y khuôn luật của con đường Chí Tôn định, tiến triển tới
trong năm Khai Nguồn nầy vậy

Bần Đạo ước mong sự tăng tiến của Chí Tôn được
gia bội, gấp đôi ba bảy giờ mà chó. Muốn đạt vọng ấy, Bần
Đạo để cả tín nhiệm nơi tâm lý của toàn cả con cái của
Chí Tôn. Tưởng cả thảy đều mơ ước mà làm đặng chẳng
là nhờ quyền năng vô tận của Đại Từ Phụ mà thoát đặng.

Chúng ta hãy cầu nguyện, để trọn tâm đức chắc chắn
nơi Đức Chí Tôn thì Chí Tôn chẳng hề khi nào hép lương.

Chúng ta quyết định xin mà làm nên cho toàn cả con cái
của Người thì Người cho, chắc hẳn vậy.

■ *THUYẾT ĐẠO QI / TR 130*

03 ĐẠO LÀ SỰ SỐNG TRONG CÀN KHÔN VÕ TRỤ

Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh, Thời Tý. Mồng 9 tháng Giêng năm Mậu Tý. (19-2-1948). Vua Đức Chí Tôn

THUA CÙNG CHƯ CHỨC SẮC THIÊN PHONG NAM NỮ, CHU ĐẠO HỮU, MẤY EM MẤY CON NAM NỮ. Một cái lẽ đầu Xuân là lẽ Đức Chí Tôn. Ngày nay ta tính lại đã trót 23 năm Chí Tôn đến cùng con cái của Ngài, cái hạnh phúc của nhơn loại may duyên gặp hồi tận độ của Đức Chí Tôn, đáng lẽ tinh thần loài người thoát nghe thoát thấy, tâm linh buộc phải xu hướng theo sau bước chân của Chí Tôn. Tại sao ta phải hỏi vì cớ nào đã 23 năm mà nhơn loại chưa hưởng được hồng ân của Chí Tôn chan rưới nơi mặt thế này?

Bần Đạo đã thuyết mấy kỳ trước: **Một nền chánh giáo** dẫu bí pháp, dẫu thế pháp phải có thiệt tướng như thế mới ra **một nền Chánh Giáo**. Ngày nay là ngày Chí Tôn đến cùng ta, kỷ niệm nầy bất tiêu bất diệt.

Bần Đạo đã thuyết vì cớ nào từ tạo Thiên lập Địa đến giờ nhơn loại vẫn khư khư tầm Đạo. Chúng ta chán thấy rằng, nhơn loại trên mặt địa cầu này thay đổi nhiều lớp mà nay chúng ta còn tồn tại đây, theo Chơn Pháp để lại tính ra đến nay là 3 lần 36 ngàn năm. Thành ra từ mặt

địa cầu có nhơn loại đến giờ biết bao nhiêu thay đổi, đáng lẽ nhơn loại đã quên Chí Tôn mà chớ, sao vẫn nhớ mãi mà thôi, bởi chẳng nhớ Ngài chẳngặng. Tại sao không nhớ Ngài khôngặng?

Nhơn loại đang đi tìm, khao khát cái danh từ, tên tuổi của Ngài. Các dân tộc đang tìm tòi vì biết nhìn Ngài là người chủ quyền tạo đoan Càn khôn thế giới. Ai đã dạy họ, ai chỉ cho họ, ai buộc họ, mà họ biết chơn lý chỗ nào mà theo, một điều là người nào cũng vẫn tìm tòi mãi điều ấy mà thôi. Bản Đạo không nói riêng về loài người, dầu vật loại vô tri vô giác hay hữu tri hữu giác cũng vẫn tìm Người mãi mãi.

Ta thấy vật vô tri vô giác như đá, sắt là bất động vật, rõ ràng không âm thịnh chỉ có sắc tướng ta thấy chắc trí giác đã thế nào, Bản Đạo xin hỏi đá tìm ai, kiếm ai mà cục nầy chồng chất lên cục kia, leo trên nhau mà thành ra hòn núi? Đặng tìm kiếm khối sanh quang của nó. Vật hữu sanh, chúng ta thấy cây lúa mới cấy nó nằm nghiêng, sau khi sống nó đứng thẳng đâu lên. Hỏi nó tìm ai? Tìm Đặng tạo đoan. Cây trong rừng hoặc trong vườn bị che khuất còn biết nghiêng mình này chối đậm tược. Hỏi tìm ai? Tìm Đặng tạo đoan. Ấy là vật vô tri vô giác, còn người tại sao bỏ khôngặng, hễ không bỏ Đặng tạo đoanặng thì phải tìm tòi mãi gọi là tầm Đạo.

Đạo là cơ quan bí mật làm cho Trời Người hiệp một trong sự sống của Càn khôn vũ trụ, nên con người vẫn đi tìm nguyên do sự sống ấy, xem thế tức là đi tìm Đạo đó.

Chúng ta buổi mới sanh ra còn anh hài (còn nhỏ)

không đủ trí thức xét đoán, chúng ta đã thấy gì? Thấy trước mắt vạn vật hữu sanh, đó chẳng qua là những bạn đồng sanh với chúng ta mà thôi. Khi được năm ba tuổi rồi, cả vạn vật đối với sự sống của ta rất hữu tình như thế nào, ấy là mức đầu tiên làm cho tinh thần con người tự tỉnh. Quan niệm của vạn vật đối với con người rất nên mật thiết, dẫu vật ấy hung tàn đối với con người, tình thân ái giao hảo vẫn liên quan mật thiết. Chúng ta thấy cop, beo, sấu, hùm, gấu làm cho ta sợ sệt sự hung dữ của nó có thể hại sanh mạng của ta được, nên mới kiêng sợ như vậy.

Ngoài ra toàn vạn vật đều có tình hữu ái đối với ta <*Khuyển thủ dạ, kê tư thân, tằm thở tư, phong nhuồng mật.*> Ta thấy cả vạn vật ấy đối với ta rất có cảm tình, bởi lẽ đồng sanh, như đứa con nít thấy con bướm đẹp đẽ thì mê lầm, tìm bắt, đến khi gặp con ong chích thì sợ sệt, mấy điều ấy làm cho con người tự tỉnh, đi tìm nguyên do của sự sống ấy, đó là khởi bước đầu sự tinh Đạo.

Lớn lên chút nữa, biết ái tình chung trong gia đình hay xã hội, biết thân danh chung. Phận sự của người giữ Đạo là giữ sự đồng sống trong khuôn khổ xã hội, tức nhiên tìm mối đồng sanh của cơ tạo doan ấy. Thân danh ta đối với xã hội nhơn quần, ta thấy xã hội đối với ta như thế nào và ta phải đổi lại như thế nào? Thật sự là tìm phương thế đặng tôn sùng sự sống chung của nhau mà thôi. Vì sự sống của vạn vật, của loài người sản xuất do Đấng tạo doan là Chí Tôn, nên chữ Đạo nó liên hệ mật thiết với loài người thế nào thì nó liên hệ mật thiết với Chí Tôn đường ấy, nên Ngài mới đến đặng thức tỉnh chúng ta biết,

hiểu Ngài là chủ của sự sống, đến đem sự sống lại, trừ diệt cho tiêu tan ác nghiệt.

Ngài đem đến sự sống để trước mắt nhơn loại, như nhắc nhở họ phải tôn sùng cái sống chung của nhau. Hết tôn sùng, tức nhiên phải nhìn Đấng tạo đoan đã ban cho chúng ta mang sống, cho ta nhút điểm Linh quang, mới biết phân biệt hiền với ác, chánh với tà, để làm biểu hiệu cho con người thức giấc mê, tìm hiểu chơn lý của sự sống như thế nào, dặng trở lợn lại sống theo tinh thần của Thánh Hiền hay sống theo tánh hung bạo tàn ác của con vật. Cốt yếu đem cái sống Thánh Hiền ấy là cái sống của Chí Tôn ban cho, là báu vật để trong mình, vật ấy quý hóa không phải hèn hạ.

Giờ đây Chí Tôn đến mặt thế này, dặng làm cho nhơn loại biết tôn trọng sự sống ấy trong khuôn khổ của Chí Tôn định, hiệp tâm lý trở lại làm một trong tình thân ái đại đồng. Chơn Pháp của Chí Tôn đem đến với chúng ta đã 23 năm nay là vậy, nếu chúng ta đã mang danh thể của Ngài, trước chúng ta chẳng tự mình lập phương pháp làm kiểu mẫu cho thiên hạ nhin Đạo Cao Đài là chánh giáo, thế nào làm khuôn mẫu cho cả toàn tâm lý loài người đồ theo thì chúng ta thất hiếu cùng Chí Tôn lắm vậy.

■ THUYẾT ĐẠO QII / TR 29

04 KHUÔN LUẬT TẠO ĐOAN

*Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh. Dêm 14 tháng 1
năm Giáp Ngọ (1954)*

DÊM NAY NGÀY RĂM THÁNG GIÊNG. THEO LUẬT PHÁP CỦA ĐẠO GIÁO NHẤT LÀ TRIẾT LÝ CỦA nhà Phật, trước khi lập thành mỗi Đạo, mỗi năm phân ra tam nguồn là: Thượng Nguồn, Trung Nguồn, Hạ Nguồn. Mỗi nguồn niên, theo ta hiểu biết cái đại nghiệp của Càn khôn vũ trụ với triết lý nhà Phật thì cả tinh thần lẫn vật chất của vạn linh đều thay đổi mới. *Theo triết lý ấy, ngày nay là ngày các chơn hồn đăng quyền Chí Tôn ân xá, nếu không nói rằng hướng được một đặc ân tiến hóa hơn nữa.*

May duyên cho nòi giống Lạc Hồng, chúng ta nhờ Đạo Giáo của tổ phụ lưu truyền, một chơn lý mà người ta lấy làm ngạc nhiên thấy cả nòi giống dân Việt tình cờ nắm trong tay được một cách đột ngột, cũng nhờ ơn thiêng liêng của Chí Tôn (tức nhiên Đại Từ Phụ) đem đến sự thật mà tổ phụ ta dành để. Triết lý lập giáo cao siêu của ta, không ngờ có sẵn, về tín ngưỡng hay về xã hội cũng thế, tinh thần đạo giáo của tổ phụ ta rất đơn giản nhưng mà rất chơn thật. Bần Đạo đã có dịp giảng giải cho con cái Đức Chí Tôn nghe, cả nòi giống của chúng ta không có điều chi thắc mắc gọi là cao kỳ, chỉ tin sự thật để định

cái tâm hồn của mình. Nay nhờ khoa học, nhờ chơn lý của trí não tâm hồn của nhơn loại, đương nhiên đã tiến triển đến một trình độ rất cao, đã hiểu thấu các chơn lý ấy, mà thật vậy tổ phụ ta chỉ thờ Trời và thờ Ông Bà, rất hiểu hạnh đỗ với Cửu Huyền Thất Tổ.

Cái Đạo giáo tinh thần ấy, sẽ được đem ra làm cǎn bản cho tâm hồn của nhơn loại trong buổi tương lai kia. Hiện giờ, cả chúng sanh đang tìm hiểu, vấn đề dấu hỏi mãi, hỏi có Âm Phủ hay không? Tôi nghiệp thay! Tiếng âm phủ nó làm cho họ chỉ đeo đuối tiêm tàng mãi mãi mà họ chưa thỏa mãn đặng, vì họ chưa đạt đặng sự chơn thật của tâm hồn nên muốn kiểm hiểu.

Bản Đạo thường hay nói cái *khuôn luật tạo doan thiên nhiên* kia vẫn có một, dẫu cho nó hữu tướng hay huyền vi, chỉ có một tình trạng với nhau mà thôi, vì lẽ thiên hạ đã để câu Âm Phủ Dương Gian mà từ trước tới giờ làm cho kẻ tìm Đạo rất thắc mắc không thấu đáo được nghĩa lý của hai lẽ ấy.

Đức Chí Tôn đến, Ngài dạy một cách rất đơn giản, Ngài nói: ‘Cái cảnh các con đương sống hôm nay, mảnh xác thịt cơ thể các con thấy trước mắt đó là cảnh hữu hình, còn cảnh một ngày kia các con bỏ thi hài nầy trở về cảnh Thiêng Liêng thì Đức Chí Tôn cho nó một cái tên là cảnh Thiêng Liêng Hằng Sống.’

Ngộ nghĩnh thay! Là nhơn loại đương buổi nầy, sống đây gọi là sống, không dè nó là cảnh chết. Thấy cảnh chết kia là vô hình tướng nó là không có, ai ngờ nó là cảnh tồn tại mãi mãi, không khi nào tiêu diệt. Cảnh Thiêng Liêng

Hằng Sống của Đức Chí Tôn lập sẵn mà Ngài gọi nơi ấy, Ngài đã đào tạo dành để cho mỗi đứa con của Ngài một cái gia nghiệp thiêng liêng, Ngài đã nói: Cái gia nghiệp ấy mỗi đứa con của Ngài đã có sẵn, kỳ duy những đứa con nào chê bối thì chính mình Ngài mới có quyền cho kẻ khác.

Bần Đạo giải nghĩa cảnh thiêng liêng hằng sống ở mặt thế gian này, chúng ta đã thấy cả khuôn khổ của xã hội sẵn có, lành có, dữ có, hư có, đủ mọi lẽ, đương nhiên giờ phút này xã hội đã biến thiên, kẻ dữ bị trừng trị, phạt rắn đặng chừa lối. Tức nhiên kẻ nêu có địa vị quan viên, kẻ giỏi trí não cao kỵ, dùi đỡ chúng sanh tạo ra các cơ thể của xã hội nhơn quân giúp sống cho nhơn loại.

Mỗi hành vi đều có định luật của nó, cảnh hữu hình thế nào thì cảnh Thiêng Liêng kia cũng thế. Khi luận đi tới điều ấy Bần Đạo nhớ lại một thuyết ở mặt thế này họ muốn tiêu diệt cấp bậc túc nhiên là muốn phá hủy cả định luật thiên nhiên, chúng ta thử để một vài dấu hỏi: Ngày giờ nào chúng ta đem một người thường dân lên cầm quyền được thì chúng ta mới có thể đả đảo cả đẳng cấp được. Chừng nào chúng ta đem chú chăn bò lên ngôi làm quan tòa chừng đó chúng ta mới có thể đả đảo các đẳng cấp được, chừng nào chúng ta bắt đứa con nít làm ông già, chừng đó chúng ta mới có thể đả đảo cả đẳng cấp được. Bởi cả đẳng cấp nơi mặt thế gian này đều có định luật, mà *định luật thiên nhiên* ấy không có quyền nǎng nào sửa đổi được.

Cảnh thế gian chúng ta thấy có quan, có dân, có kẻ tội lỗi, có người làm chủ, cả đẳng cấp trước mắt thế nào,

cái cảnh Thiêng Liêng kia cũng thế mà thôi.

Chúng ta đang sống đây cốt yếu đến đặng tạo nghiệp mình, nếu chúng ta dở thì tạo nghiệp dở, hay thì tạo nghiệp hay, nên thì tạo nghiệp nên, hư thì tạo nghiệp hư. *Còn cái của Địa Ngục trước kia đã gọi là khảo tội trường rắn, thiên hạ họ đã tả ra một cái cảnh rất quá đáng, làm cho thiên hạ ghê tởm có sự thật. Cảnh Thiêng Liêng Hằng Sông cái hình nó khác ở thế gian này, cái hình của nó là hình về tâm hồn trí não.* Nơi thế gian này những kẻ đã làm hung ác tội tình, nét mặt họ thấy ghê tởm, hình dung con vật gì, hiện tượng ra con vật đó như: hùm, beo, cọp, sấu, các con vật dữ người ta trông vào thấy đủ cả phương diện hung ác.

Ngày kia chúng ta bỏ xác này rồi, **nguơn linh** (tức nhiên xưa kia gọi là cái vía hay là phách) hiển hiện tâm đức của chúng ta con gì thì nguyên tướng ra con nầy, cũng như nhiều kẻ để tâm hồn của họ vào con vật nào giống như họ thì hiện tướng giống in khuôn.

Ấy vậy, tổng luận Bần Đạo nói: Cảnh hữu vi kia thế nào thì cảnh Thiêng Liêng Hằng Sông cũng thế ấy, ta có tổ phụ ông bà chung ở cùng ta, họ đợi ta qui liêu bỏ xác phàm về cảnh Thiêng Liêng Hằng Sông, họ còn sống, họ đợi ta về.

■ THUYẾT ĐẠO QVI / TR 192

05 LUẬT PHÁP & QUYỀN HÀNH ĐIỀU KHIỂN CÀN KHÔN VŨ TRỤ.

*Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh. Dêm 23 tháng 6
năm Mậu Tý (29-7-1948)*

HÔM NAY BẦN ĐẠO GIẢNG VỀ ‘LUẬT PHÁP VÀ QUYỀN HÀNH ĐIỀU KHIỂN CÀN KHÔN VŨ TRỤ.’

Bài giảng hôm nay cốt yếu nhứt là cho cả thảy Thánh Thể Đức Chí Tôn được thấu hiểu *pháp luật và quyền hành điều khiển nơi cõi Thiêng Liêng*, vậy cả chức sắc Thiên Phong nam và nữ nên để ý cho lắm, phải để ý suy đoán cho nhiều rồi mới nhận thấy thật là ngộ nghĩnh.

Chúng ta thấy luật pháp và quyền hành trị Càn khôn vũ trụ đơn sơ làm sao đâu. Cả tần tuồng đời chúng ta thấy họ tạo luật pháp và quyền hành đặng trị xã hội, thật ra rối rắm quá chừng quá đỗi, mà vẫn không thể gì trị an đặng, lại càng làm cho tinh thần thiên hạ thêm khó khăn khổ não mà thôi.

Còn luật pháp quyền hành điều khiển Càn khôn vũ trụ tức là Đạo, nên các nền tôn giáo nào không từng theo luật pháp và quyền hành ấy đặng trị tâm thiêng hạ thì đó là tà giáo, là Tả Đạo, là Bàn Môn, chứ không phải là chánh giáo. Chúng ta phải quan sát những điều ấy trong

thuyết giáo của Bân Đạo ngày hôm nay và Bân Đạo sẽ nói rõ, vả chăng ta sống đây ta cũng nên cho biết quyền hành và luật pháp đã trị an Càn khôn vô trụ như thế nào, rồi ta mới hiểu rằng:

Cả luật pháp và quyền hành Đạo giáo cũng đều ở trong khuôn khổ ấy mà ra, không có ngoài nữa dặng, mà muốn tìm hiểu luật pháp ấy phải tìm đâu mà thấy và biết dặng? Phải nơi chủ quyền của cơ thể tạo doan Càn khôn vô trụ, tức là phải tìm ông chủ quyền Càn khôn vô trụ ấy, biết dặng Ngài, biết năng lực, tánh chất của Ngài, mới hiểu luật pháp và quyền hành của Ngài. Dặng ấy là ai? Là Đại Từ Phụ của chúng ta đây vậy.

Buổi nọ, Bân Đạo vẫn nạn Đức Chuởng Đạo Nguyệt Tâm Chơn Nhơn, Bân Đạo hỏi: ‘Quyền năng và tâm đức của Đức Chí Tôn như thế nào?’

Ngài trả lời trong một câu Pháp Văn, Bân Đạo dịch như thế này:

‘Luật thương yêu, quyền là ngay chánh.’

‘Gần thiện lương, xa lánh phàm tâm.’

Hai câu thi đó đủ cả ý nghĩa rằng: Chúng ta nên suy đoán coi nguyên căn của nó là gì mà có năng lực dữ tợn, mạnh mẽ như thế? Quyền lực ấy chúng ta không tìm đâu xa, tìm nội trong châu thân chúng ta thì đủ thấy. Hồi mảnh thân này, xác thịt sanh ra trong kiếp sống cả cơ quan bí mật đào tạo hình thể của chúng ta do bối đâu mà có? Có phải do nơi tình ái của đôi đàng phụ mẫu chúng ta mà sản xuất chăng? Nếu còn nghi ngờ nữa thì ta cứ ngó vạn vật

tức vạn linh kia, coi hình trạng nó là thế nào?

Chim kết cánh, cây liền cành; rất đỗi là con vật mà cũng có tình ái thay, nên luật thiên nhiên lấy tình ái làm căn bản hóa sanh cả vạn loại. Đức Chí Tôn cũng sản xuất trong tình ái mà ra, đi từ tình ái hèn hạ dĩ chí tối cao thượng, luật ấy duy có một mà thôi. Mặt luật chúng ta thấy khuôn khổ là vậy, mà quyền năng chúng ta ngó trở lại trong gia đình coi cha mẹ chúng ta trị gia đình với quyền hành nào, hình luật nào? Cha mẹ chúng ta chỉ trị chúng ta với một luật thương yêu, còn nếu đủ quyền hơn nữa cho chúng ta cúi đầu vâng chịu phụ mặng, mẫu mặng thì thêm công chánh, chúng ta mới cúi đầu vâng chịu. Nên hình ảnh mặt luật thiên nhiên tạo đoan đã có sẵn trong gia đình từ trước chúng ta không cần tìm kiếm đâu cho xa chỉ coi trong vạn vật như loài thú, như đối với bầy gà mẹ và con coi con gà trống thương yêu con như thế nào thì đủ hiểu, dễ xét đoán lắm.

Bây giờ hỏi: Trong Càn khôn võ trụ nầy, nếu nói vạn linh không hữu tình thì là dối vậy. Chúng ta sanh ở giữa vạn vật ấy, nếu chúng ta công chánh thì thấy quả quyết rằng: cả vạn vật đều hữu tình đối với chúng ta tất cả, tới sắt đá cỏ cây cũng thế, cả thảy đều có tình với chúng ta hết, nếu nó không có tình với chúng ta thì chúng ta không thể sống hạnh phúc đặng. Chúng ta không thể chối cãi điều ấy.

Cái tình nó đối với chúng ta chẳng phải là tình ái, mà là tình liên quan Càn khôn võ trụ đè nén nó xuống, buộc phải tuân mặng lịnh, nên không phải là tình ái đặc sắc mà là tình ái của Càn khôn võ trụ buộc nó phải tùng.

Chúng ta đã thấy như mặt trời cho chúng ta ánh sáng ban ngày, mặt trăng cho chúng ta ánh sáng ban đêm, cả vạn tượng tinh tú chớp nhoáng trên đầu ta, cả Càn khôn vô trụ ấy đối với con người có cái tinh thần vững chắc. Nếu ngó lên mà không đủ học thức để thấu đáo cả vạn tướng kia, cũng vẫn thấy nó đổi lại với ta mật thiết hữu tình. Mà ít nữa ta phải biết cái tình của nó đối với chúng ta mới thấu đáo được.

Bây giờ hỏi luật tình ái Đức Chí Tôn để trong lòng mỗi kẻ hữu sanh tại thế này, chúng ta không thể chối có phải con người mà đã có tình ái thì lẽ cố nhiên con vật nó cũng có tình ái như con người, nếu không có tình ái thì không có sản sanh nối truyền tông tổ nòi giống đặng; ấy đó là luật. Không ai mà đúng ngày giờ thời buổi của lẽ thiêng nhiên thì tự buộc phải tuân theo mặt luật tình ái ấy. Bần Đạo lập lại một lần nữa, nếu không phải khuôn luật tình ái vi chủ thì vạn vật trên mặt địa cầu này không còn hữu hiệu. Mặt địa cầu này thế nào thì vạn vật trên các vỉ tinh đầu khác cũng thế ấy. **Ấy là luật thương yêu.**

Bây giờ giảng tới quyển: **quyển là công chánh.** Cơ thể tạo đoan chẳng vì một ai, chẳng quên ai, chẳng giận ai, chẳng dọa ai, không thù tạc ai, không bỏ rơi ai. Đã sanh vạn vật thì vốn đồng sanh với chúng ta, chúng ta thấy một kẻ ăn mày kia đui mù, thiêng hạ không ai ngó tới, đi xin ăn, ai thấy nghèo nàn đói khổ thì chê bỉ, khi rẻ, gớm ghiết, nhưng còn con chó của người theo dắt đường lại vui vẻ trung tín? Chúng ta phải biết thương thật tình với những người đó là bởi tại sao? Bởi luật công chánh Thiêng Liêng

nó buộc đừng phụ rầy mà là thương yêu.

Duy có loài người, nếu chúng ta xét tới cái tâm công chánh của loài người thì chúng ta nên để một dấu hỏi: Quá khôn ngoan, càng linh tâm thì lại càng nghi hoặc, mất cả tính đức bốn thiện sơ sanh chăng!

Chúng ta thấy cả vạn vật nó không cho người này nhiều, cho người kia ít, nó nằm trên mặt đất sẵn sàng do nơi chúng ta biết trọng nó hay không biết trọng nó; do mình lấy sự thương yêu của mình làm căn bản mà dùng nó thì nó chỉ là một vật của mình dùng đó thôi. Một bầy thú kia đâu dã thế nào: như cọp, beo, gấu, sư tử mà chúng ta có thể nuôi đặng nó thì Bân Đạo quả quyết rằng bất quá nó cũng như một con chó giữ nhà vậy thôi.

Trong Càn khôn võ trụ này, nếu không có mực thước công chánh Thiêng Liêng thì sự sống của con người cũng như con vật, sẽ tranh sống tranh ăn mà phá hoại, thì địa cầu này không khi nào còn tồn tại đặng, nếu Càn khôn võ trụ không công chánh mực thước, địa cầu nào cũng muốn sống cho sáng suốt tự do chạy tìm ánh sáng, thì địa cầu này sẽ đụng với địa cầu kia, mặt trăng, mặt trời không còn thể chất.

Càn khôn võ trụ và quyền công chánh đã định vậy, nếu biết tùng theo luật ấy thì trường tồn, trái nghịch là tiêu diệt. Quan sát luật pháp ấy, quyền hành ấy, chúng ta nhìn quả thiệt Đấng Tạo Đoan là chủ quyền đó vậy.

Ngộ nghĩnh thay! Đấng Tạo Đoan Càn khôn võ trụ, với luật pháp ấy, khuôn khổ ấy, ngày nay lại đến tạo Đạo

cho chúng ta, vậy Ngài lấy khuôn khổ nào mà tạo luật pháp và quyền hành, Ngài để trong Thánh Thể của Ngài hình luật nào, phương pháp nào đặng trị Đạo?

Tuy vậy, có **Pháp Chánh và Tân Luật**, cốt để bình tâm thiêng hạ đặng để gở tội cho kẻ có tội lỗi, phàm mà không có biết thú tội trước mặt người và trước phép Thiêng Liêng. Định luật pháp ấy cũng tỷ như sợi dây thiết tủa liệng xuống âm quang cho kẻ tội nhơen nắm nó mà phăng về Thiêng Liêng cựu cảnh; chớ chưa phải là chơn luật và chơn pháp.

Nếu nói từ nay Đức Chí Tôn đến tạo dựng Thánh Thể của Ngài thì thật sự là pháp chánh, nhưng chỉ có tạo Thánh Thể của Ngài ở dưới thế này mà thôi, chớ quyền công chánh của Ngài là đã đào tạo Thánh Thể Thiêng Liêng của Ngài, còn về mặt luật là do Hội Thánh lập thành chớ không phải Ngài định luật.

Ấy vậy, nếu chúng ta nói Tân Luật là phàm thì quả thật nó là phàm, còn Thiên Luật của Chí Tôn là thương yêu mới là Thánh mà thôi. Hỏi vậy, chớ Bần Đạo nói đây có quá lời chăng? Bần Đạo xin đem bằng cớ ra liền.

<Từ ngày mở Đạo đến nay đã 23 năm, hình trạng của Đạo lấy phương gì tạo nên chánh trị của nó. Quyền lực của đời thường nương súng đống, gươm máy, khám tù mà đạt thành, còn Đạo làm thế nào cho có quyền mà lập nền chánh trị Đạo? Nói hẳn rằng, nếu không phải luật thương yêu lập quyền cho Bần Đạo ngày nay, Bần Đạo át không còn đứng trên tòa giảng nầy mà giảng Đạo. Nếu không có quyền công chánh, Đạo Cao Đài đã bị tiêu diệt không

sống tới ngày hôm nay đâu, bằng cớ hiển nhiên là đó vậy.'

Toàn Thánh Thể Đức Chí Tôn nếu biết thì nên nắm quyền luật thiên nhiên ấy, **ngày giờ nào thiên hạ được yêu thương nhau nồng nàn thì giờ ấy quyền Đạo sẽ là quyền tối thượng nơi mặt thế đó.**

■ *THUYẾT ĐẠO QII / TR 94*

06 SỰ ĐIỀU HÒA CÀN KHÔN VÕ TRỤ

*Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh. Dêm 14 tháng 9
năm Mậu Tý (1948)*

BÂN ĐẠO NGÀY NAY ĐÌNH GIẢNG CUỘC DỤC
TẤN CỦA CHÚNG TA TRONG ĐƯỜNG THIÊNG
liêng hằng sống, đặng minh thuyết một đề mục
trọng yếu liên quan cả Đạo Giáo của đời. Bần Đạo thuyết
minh **con đường điều hòa của Càn khôn võ trụ** tức
nhiên là khuôn luật tạo đoạn cả Càn khôn võ trụ vạn vật
hữu hình ta thấy đây vậy.

Vả chẳng **hẽ hòa mới hiệp, hiệp mới có định, mà
hẽ có định mới có an**. Bằng chẳng vậy sẽ có phản động
lực. **Hẽ không hòa tức giục cho phải nghịch, hẽ nghịch
phải ly, mà ly tức nhiên động, hẽ động tức nhiên phải
loạn**. Dầu cho chúng ta quan sát về Đạo Lý học, Triết Học,
Tâm Lý Học, Cách Trí Học, ta thấy quả quyết cả cơ quan
tạo đoạn hữu hình trước mắt ta, nếu không từng khuôn
luật điều hòa, Bần Đạo tưởng Càn khôn võ trụ nầy đã
tiêu diệt. Dầu cho về Đạo Lý Học, ta thấy khởi đầu nếu
cái khối nguơn linh của Đức Chí Tôn không hòa hiệp với
nguơn âm của Phật Mẫu thì Thái Cực chưa ra tướng, hẽ
Thái Cực chưa ra tướng tức nhiên Càn khôn võ trụ nầy
không có gì hết.

Chúng ta thấy hành tàng tạo đoan trước mắt ta là sự điều hòa trong thân thể và triết lý Đạo giáo cho ta biết rằng: Nếu ta không đạt đặng bảy khối sanh quang Thiêng Liêng kia đặng tạo thành xác thịt thì ta không có. Ta không sanh ở đây, nói gần hơn nữa nếu nhứt điểm tinh thần của cha ta không hiệp với huyết bốn của mẹ ta thì tức nhiên không có sự hiệp hòa cả khuôn luật tạo đoan như trong bài thuyết pháp của Bần Đạo hôm nay.

Áy vậy chúng ta nương nơi hòa khí đặng hay chăng? Cả cơ bí mật của ta đâu cả hình thể tạo đoan ta thấy con vật trước mắt ta, nếu không hòa thì không có sanh, không hòa chắc có thể tạo đoan không có nam nữ, cốt yếu sanh nam nữ đặng hòa hiệp nhau tức nhiên sanh sản loài người, ngoài ra nữa ta thấy, nếu như không có điển lực điều hòa do Thiêng Liêng định, tức nhiên Bần Đạo dám chắc chưa có thành Đạo. Bởi có ai thuận với ai đâu.

Các chủng tộc cũng nương theo khuôn luật hiệp hòa ấy mới tồn tại, mới hiệp chủng tộc được. Về triết lý học chúng ta thấy nhiều phản ảnh nó không thể gì in nhau được. Hễ hiểu đặng quyền năng của Đạo tỷ như: lửa và nước hai món ấy không thể gì gần nhau được, nhưng chúng ta biết dùng lửa nấu nước sinh ra năng lực hơi nước, nó sẽ có cái quyền lực xô đẩy cả sức nặng 30.000 tấn; quả nhiên trước mắt chúng ta thấy, hiện tượng không thể chối đặng. Lại nữa cái điển lực thiên nhiên, ta thấy khí âm đụng với khí dương thành ra sấm sét biến ra khói lửa. Nó mạnh thế nào chúng ta thấy không thể gì tưởng tượng được. Đem điển âm chạm điển dương hai cái đụng

nhau phát sinh năng lực dữ dội lắm. Ta đã dùng lửa và nước sản xuất năng lực của hơi nước không thua gì điện lực. Nay giờ ta có phương pháp thâu đặng, thâu nhô lại làm ngọn đèn sáng suốt.

Cả tình trạng quốc gia xã hội hay là Đạo giáo thiên nhiên cũng vậy. **Cái khuôn luật hòa là cái khuôn luật để tạo ra Càn khôn vũ trụ.** Có nhiều cơ quan phản khắc nhau ta có quyền năng làm cho họ hiệp lại, thì cơ quan tạo đoan nắm trong tay, cũng như chúng ta thấy không thể tưởng tượng hai khối chung hiệp nhau đặng làm ra ngọn lửa. Ngọn lửa ấy nó soi sáng trong gia đình hiện tượng.

Bây giờ xã hội nhơn quần trên mặt địa cầu này, ta thấy đời loạn lạc tàn bạo cùng nhau tại sao? Tại nơi cơ thể hữu hình không làm thỏa mãn loài người. Hại thay! Cơ quan hữu hình không làm thỏa mãn tâm lý loài người từ thủ đến giờ. Tinh thần ấy chỉ có nương theo Đạo giáo và biết nhẫn耐, biết định hướng, biết tự chủ, biết định phận trong thân sống ta. Ngày nay Đạo giáo trên mặt địa cầu này hết quyền năng vì chủ hoàn cảnh quá khổ não của loài người. Đời thảm khổ càng tấn tới, thấy cái sống càng khó khăn, nền văn minh càng tiến lên một bước thì khỏi thảm khổ của loài người càng thêm nữa. Hỏi đương nhiên bây giờ thấy các chủng tộc đối nại nhau, tranh sống với nhau, phản khắc nhau. Bản Đạo đã nói hồi nãy, **nếu không hòa nhau đặng tức nhiên phải nghịch, lẽ nghịch tức nhiên phải ly, lẽ ly tức nhiên phải xao động, lẽ xao động tức có loạn lạc.**

Bây giờ hỏi muôn tìm giải pháp để cứu tình thế

chúng ta để thử tinh thần trí não suy đoán xem, ta thấy rằng: Không hòa mới có nghịch, có ly, như không đồng tâm đồng chí, đồng sống cùng nhau thì tức nhiên có xao động. Bần Đạo nói cả vạn quốc đó vậy. Động tức nhiên phải loạn.

Bây giờ muốn tìm phương pháp trị loạn đặng, phải phương chiêu an, nó đương động mình phải giải thoát, nó đương ly cách mình tìm phương hội hiệp. Bây giờ nó đương nghịch, mình tìm phương pháp hòa nó vậy. Phương pháp đó tìm được không? Trước Đức Chí Tôn chưa đến mở Đạo, chúng ta nói chắc chưa thế gì tìm được hoàn thuốc cứu thế đó. Ngày nay Đức Chí Tôn đã đến, chính Ngài thấy nỗi khốn khó của loài người, vì loạn lạc tự diệt nhau, Ngài đem hoàn thuốc phục sinh, hoàn thuốc cứu loài người, tức nhiên Ngài đem Đạo Giáo chơn truyền của Ngài là đem cái hòa khí để tại mặt địa cầu này. Mà hòa khí ấy nó lan tràn ra, nó bao trùm cả mặt địa cầu này hết, chính bình loạn kia do sự bất hòa mà ra, nếu đem hoàn thuốc hòa trị nghịch tức nhiên hết loạn thì phải an.

Vì có Bần Đạo dám quả quyết: Nếu ta muốn tìm mối Đạo chơn chánh, mắt ta thấy đương nhiên bây giờ các nền Tôn Giáo không điều hòa tâm lý thiên hạ, lại giục loạn tinh thần thiên hạ tức nhiên là không thể tồn tại được.

Đạo Cao Đài ngày nay là một nền Tôn Giáo đem hòa khí cứu vãn tình thế. Bần Đạo xin nhắc lại và căn dặn lưu tâm đến những lời chí thiết của Đức Chí Tôn, hê một hành tàng nào của chúng ta làm cho tâm lý con người phải rối loạn, ly tán, ngô nghịch tức nhiên phạm tội Thiêng Liêng.

Đừng tưởng rẻ, bởi nó xô đẩy loài người trong trường chiến và sẽ có cơ quan tận diệt nhau không dứt, không cứu chữa dặng thì chúng ta sẽ là tội nhơndệ nhất của nhơndại loại vây.

Ngọn Bạch Kỳ của Đức Chí Tôn tức **ngọn cờ Cao臺** phải định an cho **vạn quốc** toàn mặt địa cầu nầy, làm cho hòa thuận nhau mới xứng đáng một nền Tôn Giáo chính minh Đức Chí Tôn đến tạo đó vây.

■ THUYẾT ĐẠO QII / TR 141

07 BA SẮC DÂN ĐƯỢC HƯỚNG HỒNG ÂN ĐỨC CHÍ TÔN

*Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh –
Vía Đức Cao Thượng Phẩm. Đêm 30 tháng 2 năm Quý Tỵ (1953)*

TỪ HÔM BẦN ĐẠO BỊNH TỚI NAY KHÔNG CÓ GIẢNG ĐẠO ĐẶNG, VẬY ĐÊM NAY DÂNG SƠ CẦU nguyễn cho Đức Cao Thượng Phẩmặng cao thǎng Thiêng Liêng chi vị. Bần Đạo mong chí thượng đạt của Ngài cũng như lúc sanh tiền đã đổi với Bần Đạo và toàn thể con cái Đức Chí Tôn.

Bần Đạo đêm nay lấy cái đề trọng yếu mà giảng. Hôm nay đây cái lẽ trọng yếu nầy là cả sự nghiệp thiêng liêng Đức Chí Tôn đem đến tạo dựng nơi mặt thế nầy, và hiện giờ có ba sắc dân được hướng hồng ân đặc biệt của Đức Chí Tôn đến tạo nghiệp cho họ.

- ✖ **Sắc dân thứ nhứt:** Là sắc dân Ấn Độ Brahmane (kêu là Bà La Môn) Đức Chí Tôn đến tạo Đạo cho họ và tạo Đại Nghiệp Thiêng Liêng cho sắc dân ấy trước nhứt.
- ✖ **Sắc dân thứ nhì:** Chính Ngài đến là Chúa Jésus Christ đặng tạo nghiệp cho sắc dân Do Thái mà ngày nay vẫn còn tồn tại.

✖ **Sắc dân thứ ba :** Thời kỳ này sắc dân Việt Nam hưởng được đặc ân ấy là lần thứ ba.

Cái lý do Đức Chí Tôn đến cùng con cái của Ngài là vì trong thời kỳ Hạ Nguơn Tam Chuyển, đang bắt đầu Thượng Nguơn Tứ Chuyển, Ngài đến đặng Ngài thống hợp toàn thể con cái của Ngài lại làm một. Ngài đến đặng lập một nền chơn giáo, lựa chọn con cái của Ngài, tạo Thánh Thể của Ngài làm một cơ quan cứu khổ và tạo đại nghiệp cho con cái của Ngài là mấy em thanh niên nam nữ của Đạo đó vậy. Nhứt là bên phái nữ phải chịu thiệt thòi, phải chịu nghèo khổ hơn hết và có lúc lại bần hàn hơn nữa, mà đến nay dường như thời gian nó gợi lại trong tâm nao của mấy em. Nhưng nghèo hèn rồi cũng có sung sướng là lúc này mấy em sắp hưởng một Đại Nghiệp mà Đức Chí Tôn đã dành sẵn cho mấy em.

Cái đại nghiệp ấy là của mấy em, mấy em phải rắn gìn giữ, nếu muốn gìn giữ cái đại nghiệp ấy cho tồn tại thì mấy em phải thương yêu nhau, nâng đỡ cho nhau, dùi dắt nhau, chịu khổ với nhau thì mới là bền bỉ được.

Giờ phút này Qua đứng trên tòa giảng này, Qua nói: Cái tương lai của con cái Đức Chí Tôn nó sẽ giàu có không thể tả được, từ năm 1926 cho tới ngày nay, mới có hai mươi mấy năm thôi, mấy em ngó thấy cái Đại Nghiệp vĩ đại như thế này là do nơi đâu không? Phải chăng là do nơi huyền diệu vô biên của Đức Chí Tôn đã ban cho mới tạo dựng được như thế này và Ngài trụ cả con cái của Ngài làm Thánh Thể mà lập nên đó thôi. Nhưng có một điều rất ngộ nghĩnh là đứa ngu sẽ được khôn ngoan, đứa giỏi

lại giỏi hơn, có tài hoa bát trọn tâm lo Đạo.

Vì cớ cho nên Ngài mới đem cái đại nghiệp mà giao cho con cái của Ngài,ặng đem cả năng lực Thiêng Liêng thăng sự khổ nãoặng làm cơ quan cứu khổ, nên Đức Cao Thượng Phẩm và Đức Quyền Giáo Tông vì lẽ ấy mới hy sinh cho Đạo. Chính Bân Đạo đây cũng vậy, nếu mấy em biết trọng dụng **chơn lý nền chơn giáo của Đức Chí Tôn** thì mấy em phải nuôi nấng, cứu khổ, dung dưỡng các em của mấy em, thì ít nữa mấy em phải có đủ phuơng thế bảo vệ sanh mạng của nó mới được. Qua nói như vậy có lẽ mày em cũng đủ hiểu, cái làm ăn, cái làm giàu chưa hề tạo được cái đại nghiệp như thế này và không thể gì bảo trọng cả sanh mạng con cái của Ngài đặng. Nếu **muốn bảo trọng các em của mày em thì đừng dùng quyền hành sửa trị, phải dùng đạo đức răn họ** thì mới mong thực hiện một nền Chơn Lý Đại Đồng *vì Đức Chí Tôn đến lập Hội Thánh là cốt yếu Ngài định vận mạng cho nước nhà đó vậy.*

Qua nói thiệt, nếu không phải Thánh Thể của Đức Chí Tôn cậy mượn thì chưa hề ai làm được điều ấy. Bần Đạo chỉ nói đến tương lai của mày em mà thôi. Khi mày em đã hưởng được quyền năng Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn rồi, thì Qua cậy mày em hy sinh cái tự do của mày em đặng làm cái đại nghiệp cho nó thật nên hình nên tướng vì đại nghiệp này không biết bao nhiêu giọt mồ hôi của mày em trong đó.

Khi Qua bị đỗ lưu nơi hải ngoại, đến lúc về cả cơ nghiệp làm trước kia đều bị tiêu phá hết, duy còn Tòa

Thánh, Báo Ân Từ, Khách Đinh cũ, Hộ Pháp Đường, Giáo Tông Đường còn sót lại, còn bao nhiêu đều tiêu hủy hết.

Từ năm 1946 – 1947 vừa bắt đầu tạo dựng đai nghiệp ấy lại, nên mấy em bắt tay làm lại, cả các con nam cũng vậy, nữ cũng vậy biết bao nhiêu sự khổ não, biết bao nhiêu sự hy sinh mà tạo dựng có mấy năm thôi, nay đã nên hình tượng, cái của này là của mấy em nghèo khổ đã tận tâm tạo dựng, nếu mấy em cực khổ bao nhiêu thì cơ nghiệp Thiêng Liêng của mấy em càng ngày càng lớn, mấy em càng ngày càng giàu, cái giàu của mấy em không phải giàu như các nền tôn giáo nơi mặt đất cầu này. Cái giàu của mấy em cốt yếu bảo vệ sanh mạng khổ não cho mấy em của mấy em, không ai có quyền năng gì làm chủ đại nghiệp Thiêng Liêng này đặng, mấy em hiểu chưa?

Ngộ nghĩnh thay! **Một nền tôn giáo lấy hai chữ Bác Ái Công Bình làm căn bản, mà cái tương lai nó rực rỡ làm sao mấy em ôi!** Còn quyền Thiêng Liêng của Đạo mấy em đã biết nó cũng như các nền tôn giáo khác chớ có lạ gì đâu. Trái ngược lại nếu Thánh Thể Chí Tôn cầm quyền mà còn ý lại thì thiên hạ trông vào họ tránh hết. Qua nói thiệt, nếu mấy em thật hành đúng theo Chơn Giáo của Chí Tôn thì không có quyền lực nào đàn áp nó đặng.

Nếu muốn thi ân bố đức thì phải cần làm cho đáng giá Thánh Thể của Ngài, là công các con, cái khổ não của Ngài đem vào chia cơm, chia muối, chia khổ não của họ thì mới là xứng đáng Thánh Thể, mới xứng đáng là cơ quan cứu khổ của Ngài.

Mấy em khá nhớ, **mấy em là người phụng sự cho**

**Đạo mà thôi, không phải như các nền tôn giáo khác
là muốn làm chúa thiên hạ, nếu muốn làm chúa thiên
hạ thì tốt hơn là làm tôi cho con cái Đức Chí Tôn là
phải hơn.**

■ THUYẾT ĐẠO QV/TR118

08 NGÀY XUÂN LÀ NGÀY PHỤC SINH CỦA VẠN VẬT

*Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh. Đêm mồng 2 tháng 1
năm Mậu Tý (11-2-1948)*

BÂN ĐẠO KHÔNG THỂ ĐI CÙNG MỖI NHÀ CỦA
TOÀN THỂ CHỨC SẮC THIÊN PHONG VÀ MẤY
em nam nữ đặng viếng thăm trong ba ngày Xuân.
Một mảnh thân muôn biến hóa ra cả muôn hình xác
nhưng không thể đặng.

Vậy thời Bần Đạo cũng để một đôi lời cho mấy em,
mấy con nam nữ, mấy anh mấy chị có mặt đánh lê tại đây
biết rằng: **Buổi nào tinh thần Bần Đạo cũng ở bên cạnh
mỗi người cả thảy.**

Một điều mà Bần Đạo mơ ước hơn hết là ngày giờ
nào thong dong, Bần Đạo được vui thú thanh nhàn, nay
đi nhà này ở một ngày, một bữa, mai đi nhà kia ở một đồi
lát. Ngày nào đến cảnh an nhàn mà Bần Đạo được đạt
vọng dường ấy thì tưởng rằng không còn hạnh phúc nào
hơn nữa. Bần Đạo tưởng mảnh thân này có phuơng thế
đồng sống chung với mấy em trong cảnh gia đình ấm lạnh
để cùng hiểu nhau những nỗi tâm khổ sâu buồn thì Bần
Đạo rất hữu hạnh mà được chi mấy mún cưng đặng, dầu
cắn hột muối hay ăn hột cơm rơi với mấy em, thì tưởng

trọn kiếp sống của Bần Đạo không có cảnh vinh quang phú quý nào trên thế gian này đổi đặng.

Cả thảy đến thăm Bần Đạo mà Bần Đạo đi thăm lại không đặng, theo đạo pháp cho là thất lễ. Xin cả thảy nên biết cái cảnh ngộ và tha thứ dùm cho.

Ngày Xuân nói đến tiếng Xuân, miệng nói tiếng Xuân là nói tiếng sống, vạn vật ngày Xuân này là sống là ngày phục sinh. Qua mơ ước tâm hồn của cả thảy trong một năm già cỗi, trong lúc Xuân đến, cây cối nở lá nở bông, tốt tươi trở lại, tức nhiên là được phục sinh lại thì cả tâm hồn của chúng ta cũng phục sinh như thế.

Mấy em suy gẫm cái thân sanh của chúng ta là đồng sanh với vạn vật, mà vạn vật đã phục sinh thì thân hình của chúng sanh, của chúng ta, của cả thảy nam nữ cũng đồng phục sinh lại. Tâm hồn của chúng ta trong một năm mờ mệt, khổ não, nhọc nhằn, trong cảnh tang thương trân thể. Nay Xuân về, mấy em đến nhà Đại Từ Phụ, tức là Suối Vĩnh Sanh của tâm hồn mấy em. Qua thành tâm cầu xin Đại Từ Phụ ban ơn cho mấy em được phục sinh mới trong Thánh chất của Người.

Chắc chắn cả thảy đều được hạnh phúc hiển nhiên, đương thời hay là trong cảnh xương tàn cốt rũ vì đã được hồng ân của Đức Chí Tôn ban cho về già, tức là dưới thế này sẽ được an nhàn cả tâm thần và hình thể. Mong sao cả thảy được mau phục sinh mới trong Thánh chất của Chí Tôn đó vậy.

■ THUYẾT ĐẠO QII / TR 15

09 SỰ KHÓ KHĂN CỦA ĐẠO TÂM

*Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh. Đêm 29 tháng 5
năm Nhâm Thân (1-6-1952)*

DÊM NAY BẦN ĐẠO GIẢNG VỀ **SỰ KHÓ KHĂN**
CỦA ĐẠO TÂM, CHÚNG TA PHẢI ĐƯỢC ĐẦU
với phàm tánh.

Tiếng Đạo tâm Bần Đạo đã giải rõ, Tiên Nho chúng ta khi trước không có lấy tiếng chi mà tả được cái huyền bí tạo đoan nên đã dùng tiếng ‘Tâm’ chỉ vật vô hình ấy gọi là: ‘*Cường danh viết Đạo*’.

Mượn danh ấy để chỉ vật vô hình mà thôi, thật sự Đức Chí Tôn đã đến giải rằng chữ ‘Tâm’ thiêng hạ đã dùng để chỉ cái nguồn linh của chúng ta đó vậy. Cái nguồn linh là Tâm thuộc về Đạo, là cả cơ quan tạo đoan của Càn khôn vũ trụ, cái bí mật đã sanh sanh hóa hóa, vạn linh tức là nguyên linh của chúng ta, đời cũng huyền bí của Càn khôn vũ trụ, hễ chúng ta đã nói rằng: **Nguồn linh của chúng ta thì hai tiếng nguồn linh ấy, chúng ta đã tâm hiểu do Đangkan Chí linh sản xuất, mà xuất nơi Đangkan Chí linh tức nhiên nó là một phần tử vạn linh và nó đã xuất hiện trong Chí linh mà ra**, tức nhiên cả cơ quan tạo đoan của Càn khôn vũ trụ nó đã có một phần

tử nơi đấy, hễ chúng ta đã nói rằng nó có thể suy đoán cơ thể chủ quyền của Càn khôn vũ trụ, thì chúng ta có thể nói rằng: **Nó có thể làm chủ cả cơ thể tạo đoan nơi mặt địa cầu này.**

Càn khôn vũ trụ vĩ đại thế nào thì cái nguyên linh của ta nó cũng phải đạt đặng nguơn linh nó mới chịu, vì cớ cho nên Bần Đạo đã thường nói cái tương lai của loài người họ sẽ đi đến mục đích làm chủ tạo đoan Càn khôn vũ trụ nơi mặt thế hữu hình này, hay họ sẽ làm Ông Trời tại thế này đó vậy. Hễ nói rằng có tánh chất Càn khôn vũ trụ thì phải quảng đại bao la, có thể tạo đoan vĩ đại thế nào thì nguơn linh của chúng ta phải vĩ đại như thế ấy, Càn khôn vũ trụ huyền bí thế nào, cái nguơn linh của chúng ta phải nương theo huyền bí ấy thế đấy.

Bởi vậy cho nên, nó tự biết phạm vi nó là Trời, nó thấy cả sự đau khổ của nhơn loại đã chịu, nó đã biết cái đau khổ của nó, mà nó hoài bảo cảm cảnh yêu đương kính trọng cái khổ của thiên hạ, khổ của toàn thể nhơn loại, nó đã biết cái sống của nó rằng khổ, nó phải thương cái sống của thiên hạ, nó biết cái giả của nó khổ, nó phải thương cái giả của thiên hạ, nó biết bệnh của nó là khổ, nó phải thương cái bệnh của thiên hạ, nó biết cái chết của nó là khổ, nó phải thương cái chết của thiên hạ.

Cái tánh chất nguơn linh của chúng ta, tức nhiên Đạo Tâm của chúng ta đây vậy, nó phải quyền năng chủ định của nó, nó phải có quyền năng làm chúa cái sở năng của nó, nó có thể cải được cái quyền lực của **quả kiếp luân hồi**, nó có thể sửa cải đặng **cơ giải thoát** đặng định chủ

lấy nó. Ấy vậy cái Đạo Tâm của ta là thế đấy.

Bao giờ phàm tánh là vật hình vẫn hoài bảo tánh chất thú của nó, mỗi sự chi làm cho nó phải ham muốn, vừa ý thích của nó theo cái năng lực của nó mạnh mẽ thế nào, nó thấy được sắc đẹp nó ham, nó mê. Nó nghe được một tiếng thanh tao nó biết muốn, nó biết mê mẫn, nó nghe được mùi vị thơm tho ngon ngọt nó biết ham ăn, ham ngủi, nó thấy một cái địa vị sang trọng, nó biết giục tâm chiếm đoạt cho đặng, rồi nó dùng đủ phương pháp đòi hỏi cả tinh thần nó đem ra thi thoảm thuần đoạt được sở vọng đó, nó ham muốn phú quý, giàu sang trên mặt địa cầu này, cái vật hình dù đã làm cho nó kích thích, nó lấy cả tinh thần làm năng lực nó làm sao đạt đặng, có nhiều khi trước cảnh ngộ ấy chúng ta thấy Đời Đạo đang tương đối cùng nhau. **Một bên Đạo tâm phải quyết thắng phàm tánh, mà hại thay! không thể dễ gì thắng.**

Tiên Nho của chúng ta đã nói trước một đạo binh có thể thắng một trận giặc muôn binh kia, mà ta thắng với phàm tánh của ta rất khó, không thể đoán đặng. Nếu chúng ta thắng được phàm tánh chúng ta, cái Đạo tâm chúng ta đủ năng lực thắng đặng tức nhiên là cái cơ quan tự giác chúng ta đạt đặng.

Đạt được năng lực tự giác của ta, ta mới có thể giác thiêng hạ, tức nhiên thức tỉnh toàn thể thiêng hạ tự giác, *giác nhí giác tha là thế ấy*. Phương pháp tự giác nhà Phật, Đức Chúa Jésus Christ hay các vì Giáo Chủ đã tìm cái bí quyết ấy chuyển cả các bí mật của các nền tôn giáo. Chữ Tu ta để dấu hỏi, cái thực hành tiếng Tu của thiêng hạ đã tìm cái cơ

quan tự giác ấy họ đã đặng chưa, cả thảy chúng ta đều để dấu hỏi mơ hồ, nếu toàn thể thiêng hạ đạt đặng cơ quan bí pháp tự giác ấy, thì Bần Đạo dám chắc nơi thế gian này cả thảy thiêng hạ là Thánh, mà giờ phút này họ phàm thì Bần Đạo nói có một phần thiểu số đạt đặng chớ không phải cả toàn thể thiêng hạ đạt đặng.

Đức Chí Tôn đã đến, Ngài chỉ Bí Pháp có một điều là:

“Các con không cần tìm kiếm triết lý cao siêu hơn nữa, các con tìm kiếm cái sống của toàn thể bạn đồng sinh của các con, rồi kinh trọng phụng sự cái sống ấy. Hãy các con tận tâm phung sự cái sống của van linh, thì cơ quan giải thoát của các con Thầy đã để nới tay các con rồi đó”.

■ THUYẾT ĐẠO QV / TR 47

LỜI THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP ĐẠO PHÁP VÔ BIÊN